

Nr 828

Av herrar **Bengtsson** i Landskrona och **Johansson** i Västervik, i
*anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 52, angående
riktlinjer för arbetsmarknadspolitiken, m. m.*

Frågan om de partiellt arbetsföra och deras problem har under senare år kommit att ägnas något mer av den uppmärksamhet som frågan otvivelaktigt kräver. De senare årens riksdagar har också utifrån dessa utgångspunkter beslutat om ökade resurser för att på olika områden hjälpa handikappade människor. Bidragen för drift och anordnande av verkstäder för partiellt arbetsföra har härvid också kommit i åtnjutande av något ökade resurser. Trots detta har inte utbyggnadstakten på området kommit att bli vad man hoppades. Sålunda fanns vid utgången av 1964 sammanlagt 5 750 platser för arbetsträning och skyddad sysselsättning. Enligt arbetsmarknadsstyrelsen har man räknat med att nytillskottet av platser under 1965 kom upp till ca 1 550, varför vid senaste årsskifte ungefär 7 300 platser skulle stå till förfogande. Detta svarar på intet sätt mot det registrerade behovet, ett behov som ökar starkt från år till år.

Enligt tillgänglig statistik anmälde sig under år 1965 på arbetsförmedlingarna inte mindre än 67 819 partiellt arbetsföra som arbetssökande. Av dessa lyckades arbetsförmedlingarna placera sammanlagt 30 243, varav en icke obetydlig del i öppna marknaden. Att detta har varit möjligt beror i mycket hög grad på den brist på arbetskraft som varit rådande inom många områden. Skulle sysselsättningssituationen på arbetsmarknaden bli kärvar, kommer förhållandet för denna kategori arbetssökande att bli ytterst besvärligt.

Av här nämnda antal arbetssökande återstår ändå över 37 000, vilka i bokstavig mening trängs om de 7 300 platser som finns tillgängliga vid arbetscentraler och ett fåtal inbyggda verkstäder. Att detta förhållande inte är tillfredsställande bör utan överdrift kunna fastslås. Man frågar sig också vad som lämpligen bör göras för att ordna arbetsförhållandena för dessa våra olyckligt lottade medmänniskor.

I proposition nr 52 föreslår statsrådet att bidrag till klientersättningar som utgår vid arbetsträning skall kunna utsträckas utöver nu gällande längsta tid av sex månader i de särskilda fall handikappets art gör en längre träningstid nödvändig. Detta noterar vi med tillfredsställelse och är övertygade om att det verksamt kommer att bidra till en bättre skolning av många handikappade. Den kvalitativa förbättring av arbetsträningen som

detta kommer att medföra innebär samtidigt ökade kostnader för huvudmännen av verksamheten.

Arbetsmarknadsstyrelsen hemställer därför i sin petitaskrivelse att nu gällande maximering av bidraget för täckande av driftunderskott, ett belopp som för närvarande är maximerat till 2 000 kr., slopas.

För de verkstäder för skyddad sysselsättning som är belägna på orter med svag arbetsmarknad och/eller som har särskilt höga driftkostnader hemställer arbetsmarknadsstyrelsen att bidraget till andra driftkostnader än lokalkostnader må kunna utgå med 75 % av underskottet, dock högst 3 000 kr. per plats och år. En kostnadsökning av 600 000 kr. skulle vid bifall till denna framställning uppstå.

Arbetsmarknadsstyrelsen hemställer också att timersättningen till verkstäder med halvskyddad sysselsättning måtte höjas från 2 till 3 kr. per fullgjord arbetstimme.

Statsrådet har dock icke ansett sig kunna tillmötesgå dessa framställningar.

Att driftbidragens maximering till 2 000 kr. per arbetsplats och år samt timersättningen vid verkstäder med halvskyddad sysselsättning, som nu utgår med 2 kr. per arbetstimme, är belopp som måste justeras uppåt framstår för oss som uppenbart, om verksamheten skall få den puff framåt som man önskar.

Som förhållandet nu är får huvudmännen för verkstäderna ikläda sig stora kostnader förorsakade av driftunderskott, belopp som vi anser att statskassan i större utsträckning än för närvarande bör bidra till att täcka. Att den långsamma utbyggnadstakten av verkstäder och arbetsplatser åt de partiellt arbetslösa i mycket stor utsträckning har sin orsak i att huvudmännen för verksamheten, oftast primärkommunen, får ikläda sig onormalt stor del av kostnaden synes oss uppenbart. Tar man dessutom hänsyn till att statsverket åsamkas minskade kostnader genom att antalet förtidspensionsfall nedbringas, om vederbörande kan beredas skyddad sysselsättning, ökar motivet för ett större statligt åtagande på detta område.

Åberopande det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att Bidrag till driften av verkstäder för handikappade i särskilda fall enligt ovan måtte utgå med 75 % av underskottet, dock högst 3 000 kr. per plats och år.

Stockholm den 31 mars 1966

Hugo Bengtsson (s)
i Landskrona

Eric W. Johanson (s)
i Västervik